

Prášily - botanická zahrada a arboretum

Někdy se stane, že je člověk vtažen na místa, která již navštívil, a přece se k nim vrátí. Po letech, po roce, nebo i později. Tentokrát se nám to s Alenkou stalo se šumavskou obcí Prášily. Rok se s rokem sešel a byli jsme tam. Při cestě za místy, kde se nacházel spisovatel Karel Klostermann. Písmák, jehož jméno je vplétáno do rozličných průvodců, dokumentů, populárně naučných i vědeckých článků. Lidská ikona šumavské krajiny.

Jenže článek, který právě vzniká, nebude mít tento směr. Bude jen zastavením v místě, které jsem míjel skoro před 40 lety. Prášily, obec, která v sezóně tepla silně ožívá. Mnoho návštěvníků zamíří i do místní horské botanické zahrady a arboreta. Před rokem jsme zde nějaký čas prožili také. Letos nás při prvním kontaktu s tímto místem přivítalo stádečko morčat, žijících v slunném altánu a dožadujících se právě přinesené pícniny. Tlamičky jim litaly ze strany na stranu, bystrá očka pozorovala nás a vlní samečci prováděli námluvné reje okolo flegmatických sameček. Nad nimi si houkala drobná hrdlička, která se, když jsme k ní přišli, zvědavě tiskla k pletivu.

Na zpevněné cestě jsem opět pozoroval zástupce blanokřídlých. Nejzajímavější byla chluponožka stříbřitá s mohutnými chloupky na zadních nožkách. K tou se přidalo pozorování pestřenek rodu *Cheilosia* a *Chrysotoxum fasciatum*. Na okolíčnatých květech probíhal rej vos. Zaznamenal jsem vosu obecnou a vosu ryšavou. Oba druhy se při náhodném setkání na sebe vrhly, ale nikdy neskončil jejich souboj tragicky.

Květy rostlin byly povětšinou unaveny několikadenními vedry, takže rozmanitost barev se tentokrát nekonala.

Pestřenka (*Chrysotoxum fasciatum*)

Při procházení jsme se soustředili na výčet zde rostoucích stromů. Jednalo se o smrk ztepilý, smrk pichlavý, borovici lesní, modřín opadavý, tis červený, cypřišek. Listnaté stromy byly zastoupeny těmito druhy: javor babyka, buk lesní, bříza bělokorá, líska turecká, habr obecný, hloh, brslen

evropský, tavolník cf. vrbolistý, kalina obecná. Vše propojeno umně cestičkami mezi trávníčky a skalkami.

Prožili jsme zde příjemné chvíle, než naše putování pokračovalo na Hůrku po stopách spisovatele Karla Klostermanna, resp. jeho předků.

Samotná Hůrka pro nás byla návratem do minulosti, o které by se nechalo psát něco podstatně jiného, než je pár řádek zaměřených na krajinu a přírodu.

Měli jsme radost ze zchovalé kaple sv. Kříže, základů kostela sv. Vincence Ferrerského i tichého hřbitova. Pokud se v té radosti odhlédne od zmiňovaného běhu času a osudů lidí zde kdysi žijících a i těch, kteří zde měli místo posledního odpočinku.

Náplastí překlenující hrbolky historie by mohly být zchovalé aleje javorů klenů. Nebo posezení v hloubi lesa, poblíž mostku přes Jezerní potok. Zde je možno pozorovat vlnění plynoucí, čiré vody přes světlém pozlacované kamení, ale i rozbité kachle a keramiku. Mezi tím se ze stínu nepatrných úkrytů vynoří nepatrní pstroužci potoční. Ty je možno obtížně pozorovat stejně jako zaniklé domy v tamní krajině. Záleží jen na trpělivosti a vůli něco pochopit, poznat a posléze tolerovat.

Prášily 9. srpna 2024

